

Szüntelen biztatás

Vasbányai Ferinek

A szüntelen biztatás során
- bár nincs, aki fölkeljen korán -
Te mégis riasztasz: „Talpra, fel!
Nyűglődő öregek, tenni kell!”
Mi vagyunk, akik rájuk vigyázunk,
ne gyászoljunk, rájuk dől a ház,
akkor is, ha dölyfük megaláz,
rágalomról rágalomra térve,
mi vagyunk, akiknek rossz a térde,
mégis a kincseket őrizők,
akikben még zöldek a mezők,
s a fák képe nem halványul el,
a fa, amely szótlanul emel, -
mondjuk, hogy még kell a példakép,
talán valakibe beletép
az, hogy mi a sors útjába állunk,
talán lesz majd, aki jön utánunk.

Kiss Béla Zoltán

(most már kiinnen
apám mellett)

A krumplihámozás szerelme
(Ferinek)

Rátukmálom magam az életükre.
Ha valaki nevetve agyonütne,
kétségbeesett, életért sikoltó
hangom nem különülne el a zajtól.
Amit akartam, elfelejtenék,
volna helyettem élni más elég.
Ami izzadt kezemből kikerülne,
cserépedény, kiégetten, kihűlve,
fölv teszi és eldobja valaki,
csörögve elugrálna a napi
takarításra várva száz darabja.
Ennek voltam bilincsbe verve rabja.
Százszor különb a napi ágyazás,
vagy a millió semmi, törpe más,
mert mindez életet szülő szolgálat,
inkább alig ismertnek lenni másnak,
a mély belátás, nagy fölismerés
nagyon kevés.
De hátha
Isten azt mondja, nézz a műre hátra,
hiszen én voltam száz homokszemében,
engem nem érhet elhibázva szégyen.
Eszköz voltál, megpróbáltál teremni,
folytatva engem, és ha csak szemernyi
jó született, velem alakítottad,
légy tőle boldog, erre elfogott rab!

Kedves Feri, örökök aggodalmával remélem,
nem élte meg miatta tél keményen.

Kedves Felszédreztől Mártonnak (a nevét sajnos soha
hallom) és Vele Katalin is szeretettel üdvözlök

2007. ápr. 6

NB. Előző küldeményemet gúnyos
ítéltem, ezért küldöm ezt.

Kedves Volt Negyedik C!

Szegény bűnősként bocsánatukat kérem, hogy soha nem értem rá eléggé számukra. Tudom, hogy el kellett volna beszélgetnem mindegyikükkel, megtudni, mi nyomja a szívüket, és minek örülnek, éreztetni azt a hálát, amit érzek ez iránt az osztály iránt, hiszen életem egyik legszebb tanévét köszönhetem az akkori osztálynak. De most sem tehetem, mert a fiam megajándékozott egy párizsi utazással, aminek az ideje pontosan szeptember 3-11. Nem tudok mást tenni, mint azt kérni, hogy írjanak nekem arról, amiről beszélgethettek volna, ahelyett, hogy újból csak arról beszéljek, ami belül foglalkoztat, amit mindig is tettem. Tanítás közben Schillerről és a többi nagy úrról, a találkozókra arról a nagyon jó élményről, amiben ez az osztály részesített. Ígérem, hogy mindenkinek válaszolok, előbb vagy utóbb, hiszen dolgozom, bár 73 éves vagyok. Szegény Rácz Éva tanú ennek az ellenkezőjére, de ígérem, hogy most valóban írok. Külön bocsánatot kell kérnem Richter Saroltától, akit egyszer nem akartam észrevenni az utcán, mert romló hallásom miatt nagyon el voltam keseredve. Hála Istennek az én károsodásom csak átmeneti volt, Sári sérelme nem tudom, hogy áll. Ne higgyék, hogy nem emlékszem a többi kiváló hölgyre és úrra, akik nevére csak ránézek a régi osztályozó füzetben, máris előttem vannak, persze akkori alakjukban. Van, aki azért elhomályosodott, de csak látnom kellene, és valószínűleg ráismernék.

Jobb híján tehát hadd kezdjek beszélgetni válaszadók nélkül arról, amit úgyis elmondtam volna a velem beszélgetőknek. Valamennyien megtapasztalták már az életet, a hintát, amiből könnyű kiröpülni és aki benne marad, sohasincs örökre fenn vagy lenni. Van persze, aki úgy tapasztalta, hogy örökké lent marad, de ez nem igazi tapasztalat. Szeretném, ha megértene, amit most mondok el, és nagyon fontosnak tartok. Nem ez az élet igazi arca. A jó, a becsület, a hűség, a segíteni akarás, a megértés, az egymás felé fordulás világa, az igazi világ, sokan tudják, fennáll, létezik, és folyton megvalósul. Nem a föl-le dobottság, a megtipródás és fölemelkedés vagy föl nem emelkedés a lényeges. Ez a másik világ általunk létezik és alakul ki folyton, mindig újra, ahol megteesszük, ami ezé a valóságé, az igazié. Boldogok, akik szépen, kiegyensúlyozottan ennek élnek kezdettől fogva, de az is boldog, aki később próbálja, és rájön az ízére. Sohse késő.

Ez az osztály szerencsés volt, mert kapott ebből az igazi életből. Ne felejtsek el.

Már nem felejttem el, hogy itt vagyok örökké.
A nem tépett virágok intenek nekem
a szépen felszórt úton hűvös levelekként
a jó szavak emléke halkan ünnepel.

Ez volna hát a szürke, hétköznapi élet.
Ez a szinte nem látszó, kegyetlen kiút.
Csókot kell küldenem a kertnek, a fűvének,
mert üzenetet küldöz folyton, fűszagút.

A lábam fáradtan húzom, de lépni jó itt,
és jó, hogy körülöttem magasak a fák,
el is felejttem a nap konok ostromlóit,
és köztük alszom végig minden éjszakát.

Szerettel üdvözlök minden jelenlevőt

x L. Schiller Judit

hisz Irod

Üzenet tanítványoknak

Uram, adj nekik bátorságot!
Ne féljenek, hogy túl nagy tette
sarkallod őket, ők a lángok,
akiknek égni kell nevetve.
És körülöttük ez az élet
tettekre vágyik, hogy olvadna,
érezzék, a súly könnyűvé lett,
fájna, ha minden úgy maradna.
Amit tesznek, legyen remekké,
a fáradtságuk elfoszoljon,
és a föld, ahogy vágyuk szeretné,
engedelmesen válaszoljon.

László B. Zoltán tanár
2015. IX. 5.